

מכתב גלוי לשופטת של שרה הרי



האדיבה של כבוד השופטת בן-עיתו. ואני ידעתי אמהות ואבות זקנים וחולים שמשרכים רגליהם לבתי-סוהר רבים. ואפשר גם לנסוע באוטובוס, אם רוצים.

שלוש סיבות מעניינות ומשמעותיות מצאה השופטת הנכבדה, בחיפושיה לחקל מעל העונש (וזהו ציטוט): „ראשית — לא היתה כאן סטייה מן השורה. השוחד לא ניתן כדי לגרום לפעולה חריגה של עובד-ציבור, אלא כדי להשיג משהו שניתן בזכות.“

לפיכך אנחנו, פשוטי-העם, נמצאים למדים מתוך דיברי השופטת הדגולה ששוחד הניתן כדי להשיג משהו בזכות, אינו מהווה סטייה מן השורה. וזה, כמוכן, מרנין את ליבי, ומעלה מחשבות אפלות בראשי. אולי גם אני עוד אצליח בחיים?
המשך הציטוט: „שנית, אינני יכולה להתעלם מכך שמתוך המעורבים בפרשה הזו כנותני-שוחד, הנאשמת היא היחידה המוצאת עצמה בודדה על פסל-הנאשמים, לשותפה-הלעבירה ניתן מעמד של עדי-מדינה... מאידך, אין לי ספק שהיא היתה שותפה מלאה לפשע — אולם יש משהו בכך שהאחרים זכו ונמלטו מעונש, והיא יושבת כאן לבדה.“

יש משהו בכך. בוודאי. כללי-המישחק של העולם-החתונן נפגמו. גם בדברייך אלה אני מוצאת עידוד. זהירות, כבוד השופטת, כי כאן יכולים האנשים ה-פשוטים, שכל שלימדו אותם החיים היה לשדוד, לגנוב ולפשוע, להבין אותך לא נכון. ואולי כן נכון! למה שלא נשדוד תחנת-דלק? אם ניתפס, שניים מאיתנו יודו, והשלישי ינוחם על-ידי השופטת, בהיותו היהודי על כס הנאשמים, בעוד האחרים, „זכו ונמלטו מעונש“ למרות היות האחד הנותן שותף מלא לפשע...
האם לאור נימוק זה את שופטת — לחסד או לשבט — גם את בני ישראל השנייה?!

ומסיף הציטוט: „לבסוף, נאמר לי כי למרות שלא זכתה במעמד המייוחל של עדי-מדינה, משתפת הנאשמת פעולה עם החוקרים, ומסרה עדות שסייעה להם ב-“

כבוד השופטת הדסה בן-עיתו, שלום רב. אני, סטודנטית שנה ב' לעבודה סוציאלית באוני-ברסיטת תל-אביב — המנסה להישמר מפוליטיקה ומי עיתונים, ונכנעת רק למאורעות הבולטים במייוחד. במיקרה אני מעורה, בעבודתי, במוסדות של נוער עבריי, קציני-מיבחן וכו'. את שמך שמעתי לא אחת, מילדים וממבוגרים שהם כיום מאחרי הסורגים. אבל היום אני מרגישה צורך עצום לחלוק איתך את ריג' שותי, שהם ביטוי לעוד כמה עשרות סטודנטים — חברי לעבודה וללימודים — ועוד להרבה „אנשים פשוטים“ שאינם יודעים לכתוב.
ואני מתכוונת לפסק-הדין שלך נגד שרה הרי. אנא, עיקבי אחרי ניתוחו של פסק-הדין, ותקני אותי אם אני טועה.

ציטוט מתוך „ידיעות אחרונות“ מן ה-29.3.77: „עלפי ההסכם, התחייבה שרה הרי לשתף פעולה עם חוקריה, ולהודות במישטרה ובבית-המישפט בחלק מן ההאשמות שיוחסו לה.
שרה הרי עמדה בהסכם! היא הודתה: „העברתי למאיר קימחי אלפים לירות במזומן מכספי חברת ביטוחים.“ עם הגשת כתב-האישום המתוקן הוקפא אישום נוסף נגד שרה הרי, שעסק בהעברת שוחד בסך 30 אלף דולר (!) ממרדכי אליסון לאשר ידליון. השופטת הדסה בן-עיתו הרשיעה את שרה הרי על-פי הודאתה באשמה.“
תודה רבה. אחרי „ההסכם החשאי“ יש עדיין ל-סינווריה של שרה הרי, מרדכי שורר, החוצפה לטעון „כי אחרי מעצרה וכל הרפס שהוטח בה באמצעי-התיקשורת, הורשעה שרה הרי רק במתן שוחד בסך 2000 לירות.“

מובן, אלוהים אדירים, או כבוד השופטת, ששרה הרי מיודעתנו הורשעה רק במתן שוחד פעוט של אלפים לירות — הרי רגע לפני-כן הוקפאו כל שאר הסעיפים, הדגים באלפי ומאות לירות אחרות. זה היה

שנלקחו מנשותיהם וילדיהם לצמיתות כמעט, ומפליא הדבר שאיש לא התחשב בטרנדיות של ה-ם. אבל בדברייך אני חשה את משב אחרית-הימים, את מעוף העתיד הקסום. „כי תורה מציון תצא ודבר ה' מירושלים.“ אנחנו מופתי ישראל בדרכייך. ולא רק לו רק ילכו שאר שופטי ישראל בדרכייך. ותדאגי לצער הכבד שיורד על אויבי-הציבור האחרים השפטים בפניך — אותן זונות שאין להן שם, אותם שודדים שיש להם שם. זיכרי תמיד את הטרנדיות, ואת חייהם שאין תיקווה לשיקומם. זיכרי זאת, הגברת בן-עיתו.

לפני חריצת גורי-הדין אמרה הנאשמת שרה הרי, ואני מצטטת: „אני רוצה להביע צער על מה שקרה. זה היה רגע של חולשה שהביא אותי למעמד של נאשמת.“

מזהיר. כימעט. אין בליבי טינה כלפי הגברת הרי. אולי קצת קינאה, באשר התמזל מזלה כליכך. האם לא היה זה רגע של חולשה שהביא את אותה הזונה בת-בלישם שהרתה לדלת את ילדה, לשפוך חומצה על-פני חברתה? היא אולי לא ידעה להגיד את זה, היא אולי אינה יודעת רגעי-שלי-חולשה מהו, כי כל חייה רגעים של חולשה היו ויהיו.

אבל את, הדגולה והכמת-הלב, לא הבנת?! האם אותה זונה אינה ויה חיים של טרגדיה? האם אותה זונה תשקם את חייה אחרי שתי שנות מאסר, שאלהן שלחת אותה את, לדלת את תינוקה בין סורגים?! שתי שנות מאסר — בעבור רגע של חולשה!
אלפי לירות מקופת המדינה, מועתת האנשים ה-ישרים והטיפשים — רגע אחד של חולשה. השטן צוחק בפתח. האם את שומעת אותו, כבוד השופטת?
האם שרה הרי הינה האשה היחידה שקלונה יצא ברבים? האם זוהי נסיבה מקילה בעונש?
יש להניח שאת זוכרת שלושה בחורים צעירים, ש-בימים אלה עומדים לדין בפניך. שלושה בחורים אשר עברו מסעי-השמצות מקסים, „בעזרת“ העיתונות, שפרעה בס את כל תיסכוליה עד לפירטי-פרטים של אורח-חיים וסיגנון-לבוש. תוויות של רוצחים חולקו ביד רחבה: „הכנופיה המסוכנת ביותר בארץ.“ הם, שהיו חשודים ברצח והיום נוקו מכל אשמה, כאשר רק מודעה קטנה בעיתון, כימעט בלתי-נראית, מאשרת את זיכויים.

הם אינם סובלים מטרנדיות מישפחתיות. הם אינם סובלים מרגעים של חולשה. הם לא זכו במעמד המייוחל של עדי-מדינה. הם אינם מודים בפשע. הם — אין להם אם בת 80 שאסור לה לאבדם. הם מותרים להילולת כלי-התיקשורת. הם שונים מהגברת שרה הרי. הם בני עולם אחר. מותר לרמוס אותם, להרוס את חייהם. לכולא אותם. ולא לבקש סליחה.

אך יש תיקווה! במדינת ישראל של היום ושל המחר מותר לפשוע, לגנוב, לקחת שוחד ואפילו לרצוח — בתנאי שיש לך טרגדיה מישפחתית ואם בת 80, שקשה לך לשקם את חייך, ושאתה בא אל מול כיסא-הכבוד של הגברת בן-עיתו.
חלק מהתבגרותי היה ההבנה שכימעט כל דבר הינו יחסי — טעם, ריח, אמת, שכל, יופי. שני דברים חשבת, לתומי, שהם קבועים, ושאיני שטיין לא עבד עליהם: הצדק — ואלוהים. עכשיו נשאר רק האלוהים. גם כי הצדק יחסי. לי יהודים מותר הכל.

אורנה שוחט, חליאביב



שופטת הדסה בן-עיתו

חקירתם נגד מי שאמור להיות מקבל-השוחד. הנאשמת עברה, ועוברת, טרגדיה מישפחתית קשה, ואין ספק כי גם בלי העונש שיושט עליה, יעבור זמן רב עד שתצליח להשתקם.
נדיבות-לב טהורה. האם גם אותו בחור שלא זכה להיות „מבחירי בניו של העם היהודי“ בישראל, וה-מתגורר בצרף באחת השכונות שכוחות-האל של עירנו תל-אביב, יזכה באותו היחס כאשר ישתף פעולה עם חוקריו? האם התנהגות שכזו תהא תמיד לזכות ב-ענייך?
אשה דגולה אני רואה בך. אשת-לפידות. טרגדיות מישפחתיות רבות אני מכירה בגין עבודתי. אנשים רבים

נאשמת שרה הרי

חלק מן ההסכם המפורא. כמה מוזר שהסינוור הנכבד שוכח דברים כה חשובים, מהר כליכך. אבל יש אנשים שאינם שוכחים מהר כליכך.
מטיעוני הסינוור שהשפיעו על כבוד השופטת: „אמה בת ה-80 חוששת שלא תראה עוד את בנה הנמצא בבית-הסוהר. האם יש לשלול ממנה גם את בתה?“
בוודאי שלא, כבוד הסינוור, כבוד השופטת, כבודם של הארויס-יהותומים. אין לשלול מאם בת 80 את בנה ובתה. אין רעיון הומניסטי מזה. רחמנא-ליצלן.
מוזר. ואני ידעתי בימיי-הקצרים אמהות רבות בנות 80, ואפילו פחות, ששלו מהן את בנם ובתם, ועוד בנם אחד, בעבור „זוגי-נעלים“ — ואפילו בעזרתה

לא ביקש מחילה? לא דרש להעניש? ג'לאל, אחי, אני מבקשת את סליחתך. אבל יותר מזה דרושה לי עכשיו עזרתך. רציתי לנחם אותך, ונמצאתי מחפשת ניחומים ועידוד אצלך. אנה, ג'לאל, אמור לי אתה שלא הכל אבוד. שלא הכל קצבר ביום השנה ליוס-האדמה. אמור לי שעוד לא אבדה התיקווה.

יאלה הר-שפי, חליאביב